

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 625/2025-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Petrom Agalarevom, advokátom, Ružová dolina 21/A, Bratislava-Ružinov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/63/2024 z 8. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. mája 2025 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia práv zaručených čl. 3, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada priznať jej náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4T/3/2022 z 11. apríla 2022 bola schválená dohoda o uznaní viny a prijatí trestu uzatvorená medzi sťažovateľkou a prokurátorom. Sťažovateľka bola uznaná vinnou zo zločinu machinácií pri verejnej súťaži a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v zmienenom rozsudku. Špecializovaný trestný súd uvedeným rozsudkom uložil sťažovateľke trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorého výkon podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov za súčasného uloženia probačného dohľadu, peňažného trestu a trestu zákazu činnosti špecifikovaného v tomto rozsudku. Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 382 písm. b) Trestného

poriadku odmietol ako podané neoprávnenou osobou. Vydaniu napadnutého uznesenia predchádzalo na najvyššom súde konanie o sťažovateľkinej námietke zaujatosti podanej proti sudcovi JUDr. Petrovi Štiftovi. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Tdo/63/2024 z 13. novembra 2024 bolo o námietke zaujatosti rozhodnuté tak, že sudca JUDr. Peter Štift nie je vylúčený z daného trestného konania. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2TdoVS/6/2024 zo 6. marca 2025 zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka nesúhlasí s odmietnutím dovolania, ktoré uplatnila proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ako podaného neoprávnenou osobou. Odmietnutím dovolania jej najvyšší súd odoprel právo na prístup k súdu a zároveň aj právo na účinný prostriedok nápravy. Takýto postup vlastne značí, že proti rozsudku, ktorým sa schvaľuje dohoda o vine a treste, nie je prípustný opravný prostriedok v dispozičnej sfére odsúdeného, čo je v rozpore s dohovorom. Sťažovateľka poukázala na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Tdo/58/2016 z 27. júla 2016, ktoré prípustnosť dovolania odsúdeného v podobnej situácii aprobovalo, a nesúhlasí s uprednostnením rozhodovacej línie, podľa ktorej je dovolanie v danom prípade neprípustné. V rámci ďalšej argumentácie sťažovateľka podrobne špecifikuje, že dohodu o vine a treste uzatvorila pod nátlakom, obsah tejto dohody nebol predmetom dostatočného súdneho preskúmania, a preto sa najvyšší súd mal jej dovolaním vecne zaoberať. Napokon sťažovateľka poukazuje na porušenie práva na nestranný súd, keďže napadnuté uznesenie prijal senát obsadený (okrem iného) sudcom JUDr. Petrom Štiftom, ktorý mal byť z daného konania vylúčený. Sťažovateľka prednáša tvrdenie o príbuzenskom pomere sudcu JUDr. Petra Štifta k advokátovi spolupracujúceho obvineného v danom trestnom konaní. Zároveň, riadiacim predsedom senátu 5Tdo, ktorého je sudca JUDr. Peter Štift členom, je sudca JUDr. Juraj Kliment, ktorý bol v danej trestnej veci už vylúčený pre svoj príbuzenský pomer k intervenujúcemu prokurátorovi. Tieto okolnosti podľa sťažovateľky intenzifikujú zaujatosť sudcu JUDr. Petra Štifta.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o uzatvorení dohody o vine a treste sťažovateľkou na Špecializovanom trestnom súde pod nátlakom, na čo sa upína námietka nesprávnosti odmietnutia sťažovateľkinho dovolania postupom podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku. V druhej línii

formulovanej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka namieta deficit nestrannosti senátu najvyššieho súdu, ktorý zmieňované dovolanie procesne odmietol.

6. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd (v danom prípade najvyšší súd, pozn.) vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

7. Pokiaľ ide o odmietnutie sťažovateľkinho dovolania proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu ako podaného neoprávnenou osobou, ústavný súd poukazuje na závery najvyššieho súdu uvedené na s. 8 a nasl. napadnutého uznesenia. Odtiaľ v podstatnom vyplýva, že podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku „*dovolanie možno podať aj proti rozsudku súdu, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, pričom však v tomto ustanovení nie je špecifikovaný subjekt, ktorému toto právo prislúcha. Taký subjekt, oprávnenú osobu podľa § 369 Tr. por. na podanie dovolania v prípade rozsudku, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, je nevyhnutné odvodiť z ďalších ustanovení Trestného poriadku.*“. Ďalej najvyšší súd sťažovateľke systematickým výkladom korešpondujúcich ustanovení § 369 ods. 2 a § 372 ods. 1 (prvá veta) Trestného poriadku zrozumiteľne vysvetlil, že obvinený môže dovolaním napadnúť len rozhodnutie súdu druhého stupňa, ktorým bolo vo veci právoplatne rozhodnuté, resp. podmienkou prípustnosti dovolania je dvojinštančné konanie (o čo v danej veci nešlo). Najvyšší súd tak vo vzťahu k sťažovateľkinmu prípadu ústavne akceptovateľne uzavrel, že subjektom oprávneným na podanie dovolania je iba minister spravodlivosti podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku. Pritom podotkol, že „*[u]stanovenia § 369 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 372 ods. 1 prvá veta Tr. por. neoddeliteľne nadväzujú na § 334 ods. 4 Tr. por., pričom zrozumiteľne a jednoznačne vymedzujú subjekty oprávnené podať dovolanie a okruh rozhodnutí, ktoré môžu dovolaním napadnúť. Teda, proti rozsudku, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste, ktorý nadobúda právoplatnosť vyhlásením, môže podať dovolanie iba minister spravodlivosti z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. alebo § 371 ods. 2 druhá veta Tr. por. ...*“.

8. Pozornosti ústavného súdu neuniklo, že sťažovateľka v rámci sťažostnej argumentácie poukazuje na uznesenie sp. zn. 6Tdo/58/2016, ktoré prípustnosť dovolania odsúdeného v podobnej situácii aprobovalo. Najvyšší súd však sťažovateľke s poukazom na množstvo obsahovo opačne vyznievajúcich rozhodnutí vysvetlil, že v danom prípade išlo o rozhodnutie, ktoré netvorilo súčasť ustálenej súdnej praxe a tejto sa v podstate vymykalo. Ústavný súd považuje uvedenú argumentáciu najvyššieho súdu za dostatočnú a presvedčivú s tým, že táto je v zrejmom súlade s jeho dlhodobou judikatúrou k danej problematike. Táto argumentácia sa nejaví ako arbitrárna, ale ani ako zjavne

neodôvodnená. Len pre úplnosť je potrebné dodať, že takýto právny názor je aj v plnom súlade s rozhodovacou činnosťou ústavného súdu (m. m. napr. II. ÚS 555/2023, II. ÚS 112/2024). Analyzovanej sťažostnej námietke preto nebolo možné priznať pozitívnu ústavno-právnu relevantnosť.

9. Pokiaľ ide o v ústavnej sťažosti namietaný rozpor s dohovorom, predovšetkým vo svetle zachovania sťažovateľkinho práva na účinný prostriedok nápravy, ústavný súd považuje za rozhodujúcu nepochybnú existenciu možnosti osoby odsúdenej rozsudkom o schválení dohody o vine a treste podať proti takémuto právoplatnému rozsudku ústavnú sťažnosť postupom podľa čl. 127 ústavy. Inými slovami, existujúca právna úprava dáva osobe odsúdenej rozsudkom o schválení dohody o vine a treste možnosť súdnej ochrany pred ústavným súdom. Existenciu tejto možnosti nepopiera ani sťažovateľka, pričom takáto možnosť je opakovane zvýrazňovaná aj rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. napr. II. ÚS 555/2023, II. ÚS 112/2024). Sťažovateľkina ústavná sťažnosť pritom proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu nesmeruje, pričom aj v prípade, ak by bol tento rozsudok zahrnutý v petite ústavnej sťažnosti, táto by bola v avizovanom rozsahu podaná už na prvý pohľad oneskorene a musela by byť odmietnutá postupom podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. V avizovanej situácii by neprichádzalo do úvahy ani zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti skoršiemu rozhodnutiu napadnutému mimoriadnym opravným prostriedkom podľa poslednej vety § 124 zákona o ústavnom súde, pretože táto úprava v každom prípade predpokladá riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku nemožno hovoriť vtedy, ak je podaný neoprávnenou osobou. V opačnom prípade by totiž bola pripustená možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (m. m. napr. III. ÚS 393/2025). Aj táto línia ústavnej sťažnosti teda musí byť vyhodnotená ako nedôvodná.

10. Pre príčiny uvedené v predošlom bode dôvodov tohto uznesenia nemožno priznať pozitívnu relevanciu ani sťažostnej námietke o uzavretí dohody o vine a treste pod nátlakom, čomu najvyšší súd na sťažovateľkino dovolanie nevenoval požadovanú vecnú pozornosť. Uvedený deficit zreteľne nesmeruje proti procesným záverom najvyššieho súdu o odmietnutí sťažovateľkinho dovolania bez vecného preskúmania (*a limine*) ako podaného aktívne nelegitimovanou osobou, ale proti výsledku procesu uzavierania dohody o vine a treste, ktorý sa uskutočnil na Špecializovanom trestnom súde. Ústavný súd len opakovane pripomína, že tvrdený deficit mohla sťažovateľka atakovať ústavnou sťažnosťou uplatnenou priamo proti záverom Špecializovaného trestného súdu. Inými slovami, v rozsahu tejto námietky celkom zrejme absentuje príčinná súvislosť medzi úvahami najvyššieho súdu vyslovenými v napadnutom uznesení a poukazanou časťou sťažostnej argumentácie. Preto je aj táto línia ústavnej sťažnosti zjavne neopodstatnená.

11. Napokon, sťažovateľka vyjadruje nesúhlas s obsadením dovolacieho senátu najvyššieho súdu sudcom JUDr. Petrom Štíftom. Ústavný súd v reakcii podotýka, že takéto zloženie uvedeného senátu bolo právoplatne aprobované uznesením sp. zn. 5Tdo/63/2024 v spojení s uznesením sp. zn. 2TdoVS/6/2024 (bod 2 dôvodov tohto uznesenia), ktoré boli vydané ako reakcia na sťažovateľkinu námietku zaujatosti. Najvyššiemu súdu teda nemožno vytknúť, že napadnuté uznesenie prijal práve v rozhodovacej formácii, ktorej súčasťou bol aj sudca JUDr. Peter Štíft.

12. Ústavný súd vo všeobecnej rovine nespochybňuje, že rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcu je svojou povahou procesným rozhodnutím. Tvrdenia o zaujatosti konajúceho sudcu

potenciálne zakladajú (nie bez ďalšieho preukazujú, pozn.) dôvod na podanie opravných prostriedkov v meritórnom trestnom konaní – odvolania a dovolania. Platná právna úprava teda sťažovateľom v zásade umožňuje v nasledujúcom štádiu trestného konania domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich práv, a to prostredníctvom opravných prostriedkov, na základe podania ktorých je opravný súd oprávnený a povinný preskúmať opodstatnenosť tvrdení o zaujatosti sudcu. V sťažovateľkinej veci však rozhodnutie o nevyhlásení sudcu JUDr. Petra Štífta nepredstavovalo rozhodnutie, ktoré by v rámci svojho procesného postupu vydal súd prvého stupňa alebo odvolací súd. Ide o rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré kreovalo základ pre rozhodovanie najvyššieho súdu o sťažovateľkinom dovolaní v určitom procesnom obsadení. Rozhodnutie o námietke zaujatosti teda za procesných špecifik vyvolaných aktuálnym finálnym štádiom trestného konania neznamenal rozhodnutie, ktoré by bolo preskúmateľné v ďalšom trestno-procesnom postupe, napríklad na podklade odvolania, resp. dovolania. Vzhľadom na špecifické okolnosti prerokúvanej veci preto ústavný súd uvádza, že v posudzovanom prípade bola založená kompetencia ústavného súdu posudzovať priamo „výsledkové“ rozhodnutie vydané vo veci sťažovateľkinej námietky zaujatosti (teda uznesenie sp. zn. 2TdoVS/6/2024), a to na podklade ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Aktuálna ústavná sťažnosť však proti uzneseniu sp. zn. 2TdoVS/6/2024 necieli, keďže sťažovateľka ňou brojí výlučne proti napadnutému uzneseniu, ktorým sa rozhodlo o odmietnutí jej dovolania. Medzi napadnutým uznesením, ktoré prijal právoplatne a zákonne obsadený senát najvyššieho súdu, a uvádzanou námietkou tak absentuje relevantná súvislosť. Uvedené preto zakladá dôvod na odmietnutie aj tejto časti ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

13. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu verejnej moci (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označeného práva, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a právami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv podľa dohovoru, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto ústavný súd odmietol postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v uplatnenej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2025

Robert Šorl
predseda senátu